

Cavil·lar la globalització

Francesc Bellavista
Soci director de Bellavista

Copsar la realitat del nostre món es fa difícil sense haver analitzat abans la globalització i els seus efectes. Recordeu quan, a cavall dels segles XX i XXI, les cimeres de les principals organitzacions multilaterals anaven acompanyades de manifestacions violentes protagonitzades per joves antisistema que proclamaven consignes antiglobalització? Aquests grups van fer seves unes inquietuds –crítica als beneficis de les grans multinacionals, concentració de la riquesa en determinats països, precarietat del treball i un model econòmic injust i insostenible– que aleshores molt pocs van entendre o compartir.

Després de més de dues dècades de latència, aquests moviments de protesta han ressorgit per posicionar-se en contra del tractat de lliure comerç entre la Unió Europea i els Estats Units. Sigui com sigui, el pas dels anys palesa que algunes de les prediccions s'han complert, encara que la major part de les vegades de forma bastant diferent a la que en aquells primers moments es temia.

Si bé les multinacionals no han deixat de créixer, val a dir que n'han aparegut moltes de noves procedents no només dels països industrialitzats sinó també d'altres que podríem situar en la categoria *en vies de desenvolupament* i que s'han beneficiat de taxes de creixement superiors a les dels més rics.

I és cert que als països econòmicament avançats, el treball s'ha precaritzat i que augmenten les desigualtats. Però la contrapartida és que milions de pobres dels països tradicionalment menys afavorits s'han incorporat a la classe mitjana i que, per primer cop a la història de la humanitat, s'entrevegi la possibilitat d'erradicar la fam. El món és avui, per un

individu mitjà, un lloc més igualitari que fa 30 anys.

Transcorreguts més de 20 anys d'aquells violents boicots, prenem consciència dels efectes de la globalització en els països desenvolupats i observem el que molts dels seus habitants constaten amb desgat: paràlització –si no reducció– del nivell de vida de les classes mitjanes i augment de les desigualtats i de la incertesa sobre el futur i, més concretament, sobre el model d'un estat del benestar (que semblava) a prova de bombes.

Amb el desconcert que suposa un món en constants canvis –difícils de seguir per a la majoria de les persones–, tot plegat produeix a les classes mitjanes dels països desenvolupats una sensació d'inquietud i desemparament que aquestes intenten canalitzar cap a noves formacions polítiques que, almenys, els proporcionen el benefici del dubte.

Així es va passar dels anticapitalistes del darrer

Cal exigir que el mercat funcioni de forma més equitativa i eficient i que els governs desenvolupin mecanismes de redistribució de la riquesa i d'igualtat d'oportunitats més justos

tombar de segle als indignats de fa uns quants anys. Aquests darrers tenien en comú amb els seus antecessors la manca d'una organització jeràrquica que canalitzés el seu descontentament, un dèficit del qual ràpidament es van ocupar alguns personatges perspicaces que ha motivat, en la majoria de països occidentals, l'emergència de noves formacions polítiques d'èxit tendents a aglutinar les seves reivindicacions.

El fet que aquestes noves formacions siguin de diferent signe polític –de dretes o d'esquerres, si

seguim la terminologia clàssica– ens du a pensar que no solament les raons de justícia econòmica i distributiva han influït en el seu auge. Quan intentem analitzar les diferències entre les propostes dels nous partits de dreta i les dels recents partits d'esquerra, veiem que tots comparteixen la mateixa causa originària sobre els problemes que amoenen els seus potencials votants (la globalització), encara que difereixin en el seu tractament: els uns defensen l'adopció de més proteccionisme econòmic, reduint la competència externa tant en productes (proteccionisme) com en persones (xenofòbia); els altres, la necessitat de reformar el sistema capitalista.

Ja sabem que el proteccionisme només condueix a una disminució del comerç mundial i a una pèrdua de riquesa per a tothom. De fet, és molt possible que les noves tecnologies –com són la impressió additiva (3D) o la robòtica– per si soles ja produiran una disminució de l'intercanvi comercial internacional en els propers anys. Tanmateix, després de l'elecció de Donald Trump com a nou president dels Estats Units, els tractats multilaterals amb Àsia i amb Europa estan encallats i la paraula aïllacionisme reverbera amb una intensitat creixent.

I pel que fa a la idea de reformular el mercat, ja hem vist com han acabat les propostes realitzades per alguns líders polítics a l'inici de la darrera crisi econòmica: amb més mercat!

El que en tot cas cal exigir és que el mercat funcioni de forma més equitativa i eficient, que els governs desenvolupin mecanismes de redistribució de la riquesa i d'igualtat d'oportunitats més justos i que, davant una economia global i una innovació tecnològica vertiginosa i disruptiva, es desenvolupin regles i institucions de govern igualment globals que permetin encarar –amb garanties i en benefici de tota la humanitat– els canvis transcendents que es produiran en els propers anys i que, no ho dubtin, depassaran l'àmbit estrictament econòmic.

La consulta de la Seat

Víctor Busquet
Arxiver i escriptor

Oh, oh, ara resulta que aquella marca històrica, creadora del nostra estimat 600 sense nom, però que tothom en sabia el número, ha resolt enganxar-se al carro de la moda de les urnes, i posarà a votació el nom del seu producte.

Seat es va fundar a Barcelona el 9 de maig de 1950 per l'Institut Nacional de Indústria (INI), i té la fàbrica a Martorell. L'any que ve, el 2018, Seat traurà un nou model tot terreny. Serà el nou SUV gran de la marca, i el seu nom diuen que es donarà a conèixer l'octubre d'aquest any.

Fins avui la tria del nom dels diferents models que anaven apareixent al mercat seguia unes normes molt concretes dirigides per experts en marques comercials. Aquests feien algunes propostes, i aquestes eren sotmeses a grups de control de consumidors que acabaven elegint el nom del cotxe.

Ara resulta que aquesta companyia es proposa realitzar un acte democràtic amb el títol "Seat busca nombre", i la marca va obrir recentment una primera fase en la qual convida a "Tots els espanyols a proposar i votar el nom del nou SUV".

El senyor president, amb aquelles decisions que omplen d'orgull una companyia, va presentar aquesta iniciativa de manera ostentosa, com solen fer aquesta gent.

Fins a aquests dies, qualsevol espanyol podrà proposar un nom per el cotxe, sempre que correspongui a un "lloc, poble o ciutat de la geografia espanyola". En una altra fase, un grup d'experts farà una altra selecció d'un mínim de tres noms que es farà públic el mes de setembre. I per fi s'obrirà la votació popular referendada pels consumidors. Aquesta se sabrà a finals de setembre.

Diuen que sobre el paper, totes les opcions són possibles i obertes. Fins i tot que sortís per fi un nom català. Ah, ah, ah!

Però només passaran a la gran final els noms que compleixin els requisits que prèviament la companyia haurà acceptat. Uns noms que sonin bé en els principals idiomes que està operant l'empresa. I també que siguin curts. Quanta complicació per res!

Pensem que aquest nou cotxe, el nou SUV, és el número 14 amb toponímia espanyola. I ara es veu que Seat es converteix en una empresa democràtica. Cal concloure de quina manera es van posar

Només per fer justícia, el nom del nou model de Seat, ara en democràcia i per votació de tots els espanyols, hauria de portar un nom del país on es fabrica el nou cotxe

els anteriors noms: Marbella, Alhambra, Ronda, Toledo, Còrdoba, León, Ibiza, Altea, Arosa, Ateca, Inca i Arona. I això sense consulta. Ni preguntar a "Tots els espanyols".

Aleshores no calia pas un referèndum. Ara sí que hi haurà referèndum. I votaran "tots els espanyols". Només faltaria! I potser sigui elegit "Platja d'Aro" o "Sant Feliu de Guixols". O "Banyoles". Estem expectants. Tot és possible. I és clar, com que la fàbrica és a Martorell, tenim tots els números perquè del nou model s'en digui "Baix Llobregat".

"Tots els espanyols", i sobretot els senyor president Luca de Meo, els assessors i els experts, ja faran tot el que estigui a les seves mans, encara que sigui amb una mica de trampa, perquè un nom curt, comercial, però sobretot català, sigui el nom del nou "SEAT SUV tot camí", que ens ha d'alegrar les nostres vides els propers anys. Mira que és fàcil! Si no cal ni consultar-ho!

Només per fer justícia, el nom del nou model de Seat, aquesta vegada, ja en plena democràcia, i per votació de "tots els espanyols", ha de portar un nom del país on es fabrica el nou cotxe.

Confiam en un referèndum just, acordat, amb el vistiplau de tots els nostres compatriotes espanyols. De ben segur tots ells votaran un nom de casa nostra. "Tots els espanyols" votaran un nom català.

Consultem a tothom. I és que Seat, per fi, s'ha decidit a preguntar un nom al poble, i a pensar que la democràcia encara és important per prendre unes decisions tan importants.

Encara no ha sortit el Seat Madrid?

Consultem, que això és bo. Sobretot, que així sigui.